

LA DECISIÓ DE LA JÚLIA

La Júlia estava encantada amb la seva vida, tenia una família exemplar i ella treballava en allò que més li agradava: les flors. Era la propietària d'una floristeria, la qual, ja havia estat regentada per la seva àvia i mare. Era un negoci centenari.

Un dia d'estiu, la Júlia va notar que es cansava més del compte,...no li va donar importància, es pensava que era per la calor que feia i perquè a l'estiu és quan té més feina a la floristeria.

El marit i les filles li deien que això no podia ser, que havia de comentar-ho al metge. Finalment ho va fer, ja que, cada vegada es trobava més malament, es llevava al matí cansada, li costava molt fer les coses.

Després de tot un calvari de proves que li van fer, el metge li va comunicar que tenia una malaltia degenerativa i que era de les que evolucionaven molt ràpid. Quan va escoltar aquelles paraules del metge, li varen venir les imatges i els records de la seva mare quan va estar en el procés de final de vida, del tumor cerebral maligne que li van diagnosticar amb seixanta-nou anys.

La seva mare va fer sessions de radioteràpia i posteriorment de quimioteràpia, patint uns efectes secundaris horrorosos, passava dies molt dolents, no es trobava gens bé, no tenia forces,...i lo pitjor és que les persones que l'estimaven no sabien com actuar els dies posteriors al tractament.

Per aquest motiu, la Júlia tenia molt clar que no volia fer cap tipus de tractament agressiu i menys sabent que no hi havia cap solució per la malaltia que li havien diagnosticat.

Ella tenia molt clar que volia fer coses fins que la malaltia li permetés: poguer compartir tots els moments que pogués amb el seu marit i les filles, atendre a les clientes i clients de la floristeria. La botiga havia estat molt important en la seva vida, quan la seva mare va morir, de seguida va tornar a obrir la floristeria, les flors la van ajudar molt en el dia a dia, en aquells moments tenia les nenes petites i ella havia de lluitar per les seves filles, la necessitaven amb totes les seves forces per poder tirar endavant. Les filles, han estat les flors més maques i estimades per la Júlia, ara ja tenen disset i dinou anys!!!!

L'estiu va passar, a finals de setembre va començar a notar que cada dia que passava li costava més llevar-se al matí i durant el dia es cansava molt, algunes tardes tancava la botiga abans de l'hora. Va arribar un dia que a les tardes ni obria, se les passava estirades al sofà.

La malaltia avançava i ella ja preveia que en pocs dies ja no podria obrir ni el matí. Així va ser, faltaven pocs dies per Tots Sants i la Júlia, ja no va tenir forces per llevar-se.

Quan va saber la malaltia que tenia, va anar a veure el seu metge de capçalera i la seva infermera, els hi va transmetre "la seva decisió".

Tenia pensat com volia que fóssin els seus últims dies, va fer el document de voluntats anticipades , exposant les cures i tractament que volia rebre. La Júlia tenia molt clar que volia estar a casa, no volia anar a cap hospital, la seva mare hi va morir i va estar sola,...això no ho ha pogut oblidar mai.

El fet de poder continuar a casa amb la companyia dels seus li va donar una tranquil.litat i una seguretat molt valuosa per ella, va tenir una qualitat de vida fins l'últim moment molt bona, La Júlia sempre havia dit que els hospitals fan una funció excel.lent i que els professionals treballen molt bé, però ella havia prè de la decisió de romandre a casa.

L' equip de Pades, anava cada dia a casa, també la família rebia el suport i l' assessorament dels professionals, els preparàven per afrontar el moment final.

I així va ser, la Júlia va morir el vint de desembre, era un dia que feia molt fred i nevava, va emprendre un viatge sense bitllet de tornada, en aquest viatge s' emportava la companyia i la estimació dels més importants.

Les flors que més va cuidar i estimar van estar amb ella fins l'últim moment i se les va emportar dins seu, en aquest viatge que va emprendre : les seves filles.